

бжди за напредъ ти мой господаръ. „Шарко“ е моето име и нѣма конь като мене, бързо да тича и вѣрно да служи.

Вмѣсто съ думи да му отговори, Марко цѣлуналъ коня си, пришпорилъ го и право къмъ двореца го насочилъ.

Въ единъ мигъ и стигнали. Бързо Крали Марко извадилъ най-хубавото седло и най-здравитѣ юзди, стегналъ коня, качилъ му се отново, като хала налетѣлъ край прозореца на старата царица, провикналъ се колкото му гласъ държи:

— Стани, майко, стара майчице, сбогомъ да си вземемъ!

На прозореца се показала побѣлѣлата царица. Погледнала съ тжжна усмивка и бързо слѣзла долу. Марко я притисналъ въ прегръдкитѣ си. Съ две думи ѝ казалъ какво е намислилъ.

Да пжтува. Да обходи царството си. Да помага дето трѣбва и наказва дето има нужда.

Задъ срещния хълмъ изгрѣвало слънцето.

Старата царица дигнала ржка, благословила :

— Богъ да помага на дѣлата ти, синко !

Свела глава и се върнала въ двореца.

Марко рипналъ на коня. Совнало се животното, извихрило презъ двора, излѣзло на пжтя.

Когато старата царица погледнала презъ прозореца на своята стая, видѣла Марко да препуска по хълма срещу слънцето.

Неговото оржие лъщѣло. Въ пламъцитѣ на изгрѣва той и коня му изглеждали фантастично голѣми.